

[Jørgen Jørgensen.]

saglig forsvarlig. Det vil tværtimod skabe mindre respekt om rigsdagen, hvis man stædig fastholder en afgørelse, som man må erkende at tiden og de saglige synspunkter er løbet fra.

Når man nu siger, at der ikke er sket nye ting, siden sagen var til afgørelse sidst, kan jeg ikke være enig deri. Jeg gør opmærksom på, at der også, dengang sagen var til afgørelse sidst, fra lægeside var fremsat synspunkter, der svarer til, hvad sindssygelægerne nu fremfører; synspunkterne blev dog dengang ikke fremsat så stærkt som nu, og det er måske en af de ting, man kan bebrejde de ansvarlige læger indenfor sindssygevesænet, at de ikke for to år siden — eller tidligere, da spørgsmålet var fremme — gjorde deres synspunkter stærkere gældende. Men synspunktet var rejst, og enhver, der følger med i sygehusudviklingen, ved, at der i disse år er en sådan udvikling i gang, at der sker meget i løbet af to år.

Nu gør man den betragtning gældende, at sygehusets beliggenhed, noget isoleret som Brønderslev er, ikke har så stor betydning; for de specialbehandlinger, de pågældende patienter har brug for, medicinske og kirurgiske og andre, kan de få på et sygehus, som ligger ikke så langt derfra. Den betragtning kan jeg ikke anse som fyldestgørende. Sagen er nemlig den, at der netop i disse år er blevet mere og mere klarhed over, at skal et hospital opfylde sin mission, skal der være et dagligt og et intimt samarbejde mellem lægerne på de forskellige afdelinger, som et centralsygehus i dag omfatter. Det drejer sig her ikke blot om, at en patient på et sindssygehospital, som får blindtarmsbetændelse eller en anden sygdom, skal transporteres til operation på en kirurgisk afdeling på et nærliggende centralsygehus. Det er ikke det, der er problemet, det lader sig naturligvis let gennemføre. Nej, det, der er problemet, er, om man kan få et snævert og intimt dagligt samarbejde med drøftelser mellem de ansvarlige overlæger på de forskellige afdelinger om de patienter, de har på deres afdelinger, idet grænsetilfældene, spørgsmålet om, hvorvidt en patient burde under behandling på den ene eller den anden afdeling af centralsygehuset, slet ikke på forhånd kan afgøres. Samtalerne mellem de ansvarlige overlæger om patienter med sygdomme, der må betegnes som grænsetilfælde, er her af uhyre værdi.

Derfor er spørgsmålet om sindssygehospitalets beliggenhed i forbindelse med et

fuldt udbygget centralsygehus ikke et spørgsmål om at kunne foretage de nødvendige akutte indgreb eller den ambulante behandling, som kan være nødvendig. Det er et spørgsmål om, at sindssygepatienter går ind i den almindelige behandling af syge i dette land, og at man udnytter alle de muligheder, der foreligger gennem et snævert samarbejde med specialuddannede læger på de forskellige felter.

Den henvendelse, som er kommet fra de læger, der har det personlige og det menneskelige ansvar for behandlingen af sindssyge her i landet, og som har givet anledning til, at sagen er blevet rejst, kan rigsdagen ikke uden videre lægge til side; derfor synes jeg ikke, at sagen bør afgøres på det grundlag, der foreligger nu. Med alle de vanskeligheder, der knytter sig til at ændre denne beslutning, og som enhver kan se navnlig er af økonomisk art, må man dog huske på, at den dag, hospitalet er bygget — hvad det ikke er endnu —, og er placeret på dette sted, så har vi bundet behandlingen af sindssygepatienter til denne bestemte ordning på dette bestemte sted, så er der ingen muligheder for ændring. Det er ikke et spørgsmål, om det bliver den ene eller den anden by, der får dette hospital, det er ikke kapløbet mellem byerne, der interesserer mig; spørgsmålet er, hvordan vi skaffer den bedste behandling af en gruppe ulykkeligt stillede medborgere.

Jeg vil tilråde, at folketinget, inden det tager den endelige beslutning, drøfter denne sag nøjere. Jeg vil derfor foreslå, at sagen henvises til behandling i et udvalg, men ikke et udvalg, der skal sidde i måneder, for det er ingen tjent med. Navnlig må befolkningen i Brønderslev have klarhed over, om den fortsat kan gå ud fra, at hospitalet kommer til at ligge dér. Det skal ikke være en udvalgsbehandling, der varer i måneder, men en udvalgsbehandling, hvor man kan få gennemdrøftet tingene og gøre sig fuldkommen klart, om vi er rede til med de lægelige grunde, der er anført her, at fastholde den beslutning, rigsdagen har taget.

Mogens Fog: Jeg skal på min partigrupes vegne tilsige vor støtte til det foreliggende forslag. Da det i 1947 blev vedtaget at lægge sindssygehospitalet i Brønderslev, betragtede jeg det som en skandaløs tilsidesættelse af saglige hensyn til fordel for vælgerhensyn. Det var mig derfor en glæde at se, at sagen atter blev rejst i rigsdagen. Men jeg må sige, at glæden var kun kort. Efter at jeg har hørt, hvilken stilling den højtærede nuværende indenrigsminister har indtaget,